Ochii văd ceea ce sufletul e în stare să simtă

On Martie 31, 2023

Privesc un tablou agățat pe un perete de rigips, într-o cameră albă, complet goală. Tot privindu-l după legi care parcă trancend optica, simt că tabloul mă privește cu aceeași expresie neclintită, prin ochii pictorului care l-a realizat demult, prin continuarea existenței unui suflet care nu moare niciodată. Nu este formidabil? Tabloul însuși mă privește printr-o afinitate de stil, prin emoția căreia îi dau eu naștere, deci printr-un transfer specific ce se produce între artă și privitor, printr-un adaos de însuflețire rară, neîngrădită, primită prin jocul pensulei, prin grația culorilor, fapt ce dezvăluie identificarea mea cu o anumită realitate spirituală, de-a lungul unei clipe menită să dureze o eternitate.

Are ceva în plus față de orice altă creație artistică, o însuflețire aparte, o intensitate a culorilor de negăsit în viața obișnuită, o însuflețire care mă face „viu", chiar dacă eu, vizitatorul, sunt un oaspete neașteptat. Privindu-l ca o fereastră către o altă lume, inspirat de un ochi care își desăvârșește vederea prin raportul dintre credibilitate și incredibilitate într-o realitate hipnotică, în care există vis, există imaginație, simt cum ceva mă umple cu dulceața dorului de mărturisire. Așa că spun mai departe ce simt.

Știu că n-o să-l mai văd niciodată, așa că trebuie să-l văd bine acum, mai mult ca niciodată. O lume nouă se lasă descoperită și invită la o călătorie dincolo de aparențe, deschisă spre dimensiunea afectivă a existenței mele. Or această tendință înnoitoare surprinsă de ochii mei, izvorâtă din conștiința semnificației unei imagini care se reflectă în percepția întregii mele vederi, reflectată la nesfârșit ca și cum s-ar perpetua între oglinzi paralele, îmi asigură eliberarea de constrângerile unei vieți cotidiene presupusă ca fiind prea rigidă.

Leadership: Poți să-ți descătușezi emoțiile la vederea unui obiect de decor, încât să transformi un spațiu neutru într-un spațiu al potențialității?

Și uite așa, încep să rezonez cu un obiect decorativ ce reîmprospătează un spațiu aproape gol, steril și rece. Ager la privire este omul care privește printr-un singur ochi (al sufletului) imaginea care îl înduioșează, îl hipnotizează printr-un "dincolo de real" și îl transpune într-un vis ludic unde orice mister pare firesc. Cumva, un fond vizual îmi însoțește deplasările pe un tărâm al imaginației unde orice este posibil, mai ales reciprocitatea între un subiect ce nu poate fi epuizat și sensibilitatea unei suspendări temporare într-o clipă ce durează veșnic, pe fundalul reversibilității infinite dintre un obiect ce-și face simțită prezența și spațiul de vizibilitate al artei.

Și tot privind acest tablou special, așa cum aș privi cu nedumerire o stea într-un vis care începe și se termină în același punct, simt că experimentez aceeași intimitate distantă precum eroina din romanul Exuvii, acel "te văd fără să mă vezi", derivat din nevoia de a evada dintr-o captivitate autoimpusă:

"Am avut senzația aia ciudată că mă privesc din afară așa cum mă privesc într-un vis, crezând că sunt un fel de duh, un fel de aer lucid, diferit cu totul de cel care doarme într-un înveliș de carne. În văgăuni trupul se descoperă pe sine, dar aici, în acest spațiul aproape gol, spațiu lipsit de repere în care intră doar cel care învață să aleagă, sunt experimentate tehnici ale tăcerii, ale fugii de oameni. Aici nu povestește creierul, ci corpul care își aduce aminte, ascultând nemijlocit ideile acestuia."

Decorul înseamnă totul, acea intimitate autentică fără de care visul nu și-ar găsi pânza, cum nici cuvintele velă și nici sufletul viață. Prin ochii unui privitor intrus într-un spațiu complet alb, tabloul poate fi perceput dintr-o perspectivă a devierii de la real. Dar exact asta este

ceea ce face ca un artist să se apropie mai mult de artă: el izbutește să-și descătușeze emoțiile care l-au îmboldit să creeze, transformând un spațiu neutru, banal, într-un spațiu al potențialității, un spațiu al posibilităților nesfârșite de exprimare. Iar orice element singular din acest spațiu este la început o iluzie, apoi emoție, și în final realitate.

Leadership: Poți să reprezinți un obiect în absoluitatea lui, extrăgându-l din temporalitate, încât să-l concepi separat de întreg?

Tot astfel, tabloul care trebuie să reprezinte un obiect sau altul în absoluitatea lui, extrăgându-l prin intermediul desenului din temporalitate, va fi conceput separat de întreg, cu gândul la experiența de viață câștigată pe un fond discret de culoare. Căci artistul își găsește expresia artistică evitând ceea ce este la vedere sau de prisos.

Iar atunci când trecutul se întrepătrunde cu prezentul continuu, în încercarea artistului de a-și găsi obsesia care să-l inspire să creeze, este foarte posibil ca minunata cale de comunicare cu universul exterior *Tarevissthesis*, să aibă funcția de "oglindire infinită într-un peisaj semi-transparent" care intensifică realismul spectacular aflat între tentațiile fantasticului și psihologismul de factură mistică.

De exemplu, în cazul unui autoportret, luând ca model însăși figura artistului, forța de expresie va fi mult mai mare, făcând să apară pregnant mai mult oasele decât micile cute ale pielii, iar tendoanele mușchilor (cele mai elastice țesuturi) vor ieși mai mult în evidență decât mușchii activi sau cei aflați în repaus. Și chiar dacă astfel se distinge frumusețea aproape în totalitate, pe baza raportului dintre văz și reacția la ceea ce vedem, atunci artistul reușește să scoată în evidență caracterul real, sau ascunsul surprinzător al omului la intersecția dintre experiență și experiment.

În și mai mare măsură, pentru reprezentarea ascunsului sufletesc din dosul unei figuri sobre, se vor lua în calcul toate faptele și acțiunile modelatorii intuite concomitent, extrase din temporalitate, evitând ceea ce este întâmplător și de prisos. Nimic nu trebuie să fie stânjenitor pentru reprezentarea unui asemenea chip, luând în considerare faptul că în fiecare parte a corpului omenesc se vădește sincer, că într-un splendid tablou, eroul unei fapte glorioase. Și, deci, trebuie să se intuiască prin văz, prin percepție, și prin intuiție, la ce faptă a slujit caracterul său, și cu ce temperament a fost înzestrat de la natură.

Arta participă la dezvoltarea leadershipului. Spun asta amintind că percepția este ceea ce privești, iar perspectiva este locul de unde privești.

Ochii văd ceea ce sufletul e în stare să simtă atunci când ești prins într-un spațiu neutru în care chiar și iluzia pe care crezi c-o trăiești, devine realitate. Pentru că însuși spațiul acesta privat devine o proiecție în sens identitar, un mod unic de manifestare a raporturilor pe care individul le stabilește cu el însuși. Simți ceva oriunde ești tu, cu tine însuți. Iar orice lucru din jur, oricât de banal, devine semn al reflecției celuilalt Tu.

Cum bine spunea scriitorul Cătălin Manea: *"Perspectiva din care privești, îți formează percepția, iar percepția îți formează experiența în relația cu elementul perceput."*

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-ceea-ce-sufletul-e-in-stare-sa-simta.html